

Kapitola první

Vše začalo jednoho pondělního rána, když si moje paní připravovala snídani. Ona je od té chvíle, co si před časem stoupla na váhu a vykřikla tak silně, že jsem nadskočil v domněnku, že ji přišel navštívit její první manžel (je už pár let mrtvý), vegetariánka. Teď je pro ni svist srpu totéž, co pro nás ostatní zvuk škvířící se slaniny na pánvi nebo mlaskavý zvuk krvavého steaku přistávajícího na talíři. Naštěstí není militantní, naopak, je velmi útlocitná, takže je ochotná brečet i při krájení mrkve, jen aby se to nedej bože nedotklo cibule, a stejně mile a vlídně se chová i ke mně. Proto se zase já chovám mile a vlídně k ní a neustále jí nepřipomínám, že kráva je přežvýkavec, takže steak je vlastně kondenzovaný rostlinný produkt.

Takže jsem ji po řádné masité snídani zanechal s jejími otrubami, lupínky a sušeným kdoví čím a šel se projít. Při odchodu jsem si uvědomil, že vypadá při tom svém ranním rituálu přímo božsky, pokud tedy nemyslíte hned na Afrodité, ale na Buddhu. Je jí padesát a na svá léta rozhodně nevypadá, jen prsa nechala někde

v sedmé třídě, takže s tím Buddhou to asi nebyl ten nejlepší příměr.

Ovšem i tak mám k dispozici docela slušnou plochu na mazlení, dokud tedy po všem tom chlorofylu nezhubne. Zatím se jí to moc nedaří.

Spěchal jsem pochopitelně na zahradu pozdravit Paulu a prohodit k ní pár lichotek, jenže na pěšince namísto zlatovlasého stvoření postával její manžel a kouřil doutník, který svým oděrem i na dálku navozoval představu podzimních Ladových obrázků: ohýnek z bramborové natě a omladina kolem, přičemž nejmladší dítě by zřetelně potřebovalo přebalit.

Jmenuje se Karel a je to takový ten nabouchaný týpek, který vypadá jako dřevorubec, který ovšem nekácí stromy, nýbrž se celý den stará o to, aby se líbil ostatním dřevorubcům. Jakou používá vodu po holení, netuším, byť je cítit i přes plot, ale klidně by se mohla jmenovat „Neodolatelný buran“. S tím příšerným puchem tedy jeho vzhled opravdu souzní.

Nechápu, jak může tak jemná a senzitivní žena, jakou je Paula, žít s někým takovým, ale ptát se jí na to nechci a nebudu, a tak si namlouvám, že jí ho možná vybrali rodiče, protože představa, že si ho vybrala sama, mne deptá. Ale vysvětlením by mohlo být i to, že má

ráda adrenalinové sporty, a když zatouží prožít vzrušení větší než bungee jumping, seskok padákem s volným pádem a dětský dýchánek u MacDonalda dohromady, prostě mu jen řekne, co si o něm myslí. Třetí možnost mne doposud nenapadla. Nechápu, jak může nejkrásnější čas svých řader trávit s takovým chlapem!

Pozdravil jsem ho, ale jen na mne zavrčel. Ne, že bych od něho čekal něco jiného, vychování ho rozhodně obloukem minulo, a to obloukem o zatraceně velkém poloměru. Jen občas spolu prohodíme pár slov, tedy spíše on zavrčí něco na mne a já mu obdobně odpovím. Dohadovat se s ním o čemkoliv nemá smysl, to je jako hrát šachy s holubem. Je totiž jedno, jak vynikající jste šachista, stejně nakonec shodí všechny figurky, pokálí šachovnici, a ještě se bude naparovat, že vyhrál.

Z jeho dnešního hlasového projevu jsem ochoten reprodukovat jen poslední dvě slova, neboť jsou nejslušnější, a ta zněla „zasranej den“. Na moji krátkou poznámku, že každý den je dar, byť někdy špatně zabalený, už nereagoval, zahodil zbytek doutníku na pěšinku a odkráčel zpět do domu, podoben dospělému dítěti golema, který se spustil s kráčejičím exkavátorem.

Paula se stále neobjevovala, a tak jsem se vrátil domů a rozhodl se, že doprovodím svoji paní do města, což

uvítala s nelíčenou radostí. Jsou chvíle, kdy se zdáme být nerozlučnou dvojicí, tak to prostě je. Navíc mne neskuptečně baví pozorovat tu plejádu podivuhodných zjevů, ať už v ulicích, v kavárně, nebo v obchodech; to lidské zoo mne nepřestane bavit nikdy. A tříbí ostrovtip.

Bylo mi jasné, že uplyne ještě spousta času do chvíle, než opustíme domov, neboť moje paní vlastní kouzelný šatník, do kterého nelze nic dát, protože není kam, a nelze z něj nic vytáhnout, neboť není co. Odkud se berou ty různé věci, ve kterých nakonec vychází, je pro mne záhadou.

Ale nad tou jsem raději nepřemýšlel a věnoval se mnohem zajímavějšímu problému, totiž jak to asi dělala kočka Šklíba, že se uměla zhmotnit a zase zmizet postupně, takže po ní nakonec zůstal jen škleb. To jsem celý já, v těch častých chvílích, kdy na ni čekám, se prostě zabavuji příjemným duševním rozptýlením, jinak bych ji snad zakouzl.

Logika té kočky je mi blízká, jen si připomeňte její rozhovor s Alenkou:

„Neřekla byste mi, prosím vás, kudy mám odtud jít?“ zeptala se Alenka.

„To závisí převážně na tom, kam chcete dojít,“ řekla kočka.